

ZGODNJA DANICA. KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 5. kimovca 1890.

List 36.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

O veri sploh.

20.

Horacij, sloveč pesnik za carja Avgusta, kteremu bi naši posvetni moderci preradi podobni bili, se ni nikakor bal, da bi ga pitali neumneža ali abotnika, ker je očital, da je nemarnost do vere kriva vseh nadlog, ktere državo trejo. „Rimljani!“ tako pravi, „vi bote terpeli ves čas kazni za krivde svojih praočetov, dokler ne popravite rušecil se božjih vež in žertvenikov in gerdo zakajenih svetih podob.... To bogočastje je začetek vaše velikosti; njemu se imate zahvaliti za ves dober vspéh. Kar za bogove malo marate, tepejo Italijo s prebritkimi šibami.“

*Delicta maiorum immeritus lues,
Romane, donec templa refeceris
Aedesque labentes deorum et
Taeda nigro simulacra fumo.*

*Dis te minorem quid geris, imperas:
Hinc omne principium, huc refer exitum.
Dii multa neglecti dederunt
Hesperiae mala luctuosae.*

21.

Naduti duhovi pretvezajo že dolgo, da so državniki vero iztuhali, ali dokaza še niso spravili za svojo čelarno terdbo. Zastonj so zgodbine vseh držav prebirali. Nobena ne ime-
nuje slavnega možaka, kteri bi vero izumoval; temuč vsaka pravi, da vera je bila pred državo. Najstarše knjige na svetu, ktere o veri govorijo

— namreč Mojzesove, stavijo začetek vere v paradiž.

22.

Neki neverneži krivijo vero, da po kervi žeja: saj jo je, češ, curkoma prelivala. Krivice-
nost tega očitania je jasna vsem, kteri vejo ločiti pravo gorečnost od slepe, pravo vero od verske prenapetosti; tega pa rečeni nasprotniki navadno ne storijo. Verska prenapetost ali slepa gorečnost je opačna služba verska, ter sama po sebi velik greh, in zato rodi tudi velike nesreče. Kako strašno divjajo njene strasti, ogernjene v plajš vere in podnesene po zvutih sebičnikih! Svet bo vedno imel njenih pregroznih morij in razsaj po Francoskem. Prava vera zametuje vse silovitosti, ter ni nikoli klicala v orožje. Njena gorečnost je gorečnost ljubezni in razumnosti, ki stori le dobro in je storila več dobrega, ko vsi modrijani vesoljnega sveta. Ona je vterdila vladarske prestole, milo olikala narode, ter ko blaga danica pregnala temne vraže in vsim pri-
žigala veselejšo luč.

23.

„Slabo se sodi, piše sloveč ter nevernežem nikakor sumljiv spisatelj, *) ako se obširno na-
števajo v velikih knjigah vse nadloge po njej narastle, ali marveč, da pravo zadenem, kterim je vera bila le pretveza, ako se zraven ne pre-
cenijo vse dobrote, ktere je rodila. Ako bi hotel naštetii vse težave, prihrule na svet po državnih postavah, po samovladah, po ljudovladah; pre-
hajala bi vas groza.“ Pregrehe in spake spo-
znavecev prave vere ne gre na njen račun zapi-
sovati, temuč na človeško spridenost, ktera vse prevrača.

*) Montesquieu: „Esprit des loix“ c. 2.

24.

„Modra vlada ne smé nikakor terpeti prepirov zoper Boga in božjo previdnost. Kajti takošni kavsi, bodi resnobni ali šalni, so nespodobna šega,“ piše modri Platon.*) Kdor se ustavlja Gospodu nebeškemu, se skoro ustavi gospodom zemeljskim. Kdor napada vero, je ves pripraven, lotiti se tudi države, ko berž mu to koristi in se ni bati kazni.

25.

Tibér je pravil, naj bogovi sami strahujejo svoje razžalnike.***) Slabo državno geslo! Ta vladar ni umel svojega prida, kajti kdor se izneveri Bogu, se tudi izneveri carju, kadar mu kaže brez nevarnosti. Vladar brezbožnega ljudstva bode si vedno v strahéh. Za kake hudobije so ljudje zreli, kateri ne cenijo ne Boga ne postave!

26.

Deržave naj odpravijo vse krive vere; dobra vlada terpi samo pravo vero. „Vsaka dobro vredena država naj si pred vsem poskerbi za pravo vero, ne pa za krivo ali izmodrovano, ino jo naj uči vladarja in oblastnike od mladih nog.“****) „Prava vera je podloga državi.“****)

27.

Vladar, kateri ljubi vero in ima strah božji, je podoben levu, ki uboga roko, ktera ga boža in glas, ki ga umiruje. Kterega je pa vere strah, da jo čerti, je podoben zverini, ktera grize verigo, ker ji brani planoti na mimo gredoče. Kdor pa nima nobene vere, je grozovita zver, ktera se le prosto vé, kedar davi, terga, mori.

(Dalje nasl.)

Nekoliko o kapucinskem redu.

Sv. Frančišek Asiški je vstanovil posebni svoj cerkveni red, o katerem je prerokoval, da bo ostal do sodnjega dne, in to se je pri marsikterih hudih udarcih do zdaj še zmeraj poterdilo. Ta red ima dandanašnji več glavnih stebel, kakor so: Konventuali (tudi Minoriti), Observanti (tudi Reformati), Kapucini itd. Posebno oster red je poslednji, namreč red oo. kapucinov.

*) Nequaquam in republica bene morata tolerandae vel disputationes ipsae contra Deum et eius providentiam. Mala enim consuetudo contra Deum disputandi, sive id ex animo fiat, sive simulate. (Plato lib. I. de Leg.)

**) Deorum iniuriae diis cura. Tacit. I. I. Annal.

***) Prima in omni republica bene constituta cura esto de vera religione, non autem, de falsa vel fabulosa stabilienda, in qua summus magistratus a teneris instituitur.

*****) Religio vera est fundamentum rei publicae. (Plato de Republica.)

1. Pervi spodbudek k temu redu je dal observant P. Matej Bassi († 1552). Ta je bil dobil od papeža Klemen VII privoljenje, nositi obleko, podobno nekdanji sv. Frančiška Asiškega, v samoti živeti in povsodi pridigati. Papeža Pavel IV in Urban VIII (1608 in 1627) sta razglasila, da kapucini so pravi in resnični bratje reda sv. Frančiška in da njih vstanovljenje séga nazaj prav do serafiškega očeta Frančiška samega (roj. 1182, umrl 4. okt. 1226). Od tistega časa se je red kapucinov močno razširjal, dobil je bil že l. 1530 prvega velikega namestnika. Podlaga redu je: narbolj natanko spolnovanje redovnega pravila sv. Frančiška. Odpovedali so se v začetku tudi vsim papeškim zljajševanjem (dispenzam). Ubožnost je značajno znamenje tega reda, in tako tudi pokorščina in skrajna ojstrost v vsakem oziru. Vendar okoliščine časov so po več deželah marsikaj omečile. Kolikor bolj pa so se redovniki držali prvotnega pravila, toliko bolj so bili pri ljudstvu priljubljeni in spoštovani.

2. Vsaka dobra naprava pa se mora poterditi v viharjih in vojskah. Tako so tudi kapucinski red zadevale mnoge notranje in zunanje pritežnosti, ktere tukaj razlagati ni namen. Kakor n. pr. sta se svoje dni ss. Ciril in Metod morala v Rimu opravičevati zaradi pravovernosti, tako se je kapucinski veliki prednik (generalvikar) P. Frančišek Aesin l. 1545 v Rimu opravičeval zaradi svoje in svojih podložnih pravovernosti. Postavljenih mu je bilo 21 prašanj oziroma na papeževo naj višjo oblast in druge nauke, zlasti take, ki so bili od luteranov napadani. P. Frančišek je vse rešil v popolno cerkvenem pomenu in v papeževo zadovoljnost, vsled česar so bile redu poprej uzete pravice pridiganja zopet povernjene, in sicer ne le za laško deželo, temveč (l. 1573) na tiščanje Karola IX francoskega tudi za druge dežele. To je bilo določilo papeža Gregorija XIII in odsihdob se je kapucinski red še bolj razširil po vsem katoliškem svetu. V manj ko 30 letih (nekako od 1573—1600) so bili kapucinski samostani razun Laškega tudi po Francoskem, Španjskem, Nemškem, Švicarskem, Solnograškem, Bavarskem. Razširjal se je dalje tudi po Ogerskem, Poljskem itd. Pri 53. velikem kapitelnu (1775) imel je 64 provincij, 4 kustodije in 31,157 udov, kakoršnega števila potem ni več dosegel.

3. Ozrimo se nekoliko na delavnost kapucinskega reda, ktera je bila v resnici čudovito velika. Posvetiti sami sebe in posvečevati bližnjega, to je bila od nekdanjih njih glavna skerb in prizadevanje. Pečali so se z dušnim pastirstvom, z domačimi misijoni in z misijoni med

pogani in krivoverci. Na tem polji so si pridobili že v začetku ime „možje ljudstva“. povsod so bili ljubljani, povsod so jih ljudje imeli radi, kakor še dandanašnji.

Papeži in vladarji so velikrat z njih pomočjo doveršili imenitne in velike dela in osnove. Velik strah je delal Turk v začetku 17. stoletja. Vse je bilo obupno in pobito pred bitvo pri Stolno-belem gradu na Ogerskem. Štirikrat močnejši je bil Turk v številu svojih vojenstev memo zveznih kerščanskih vladarjev. In kdo je dobil vojsko zoper tolikega sovražnika? Poslušajte! Bil je ponižen kapucinar, sv. Lorenc Brunduški, 25. redovni general. Prehodil, poslan od papeža, je vso Italijo, Nemčijo in Španijo. Mesca vinotoka 1601 se je tudi on sam vdežil bitve pri omenjenem mestu, in to z očitnim čudežem zoper toliko število sovražnikov. On je vse upadene serca k bojevanju vnemal in oserčeval k častitljivi zmagi, kar je pravi vojskovodja pl. Meruceur očitno spoznal: rekel je, da „kapucinar je k častitljivemu izidu derzovite vojske več pripomogel, kakor vse vojaštvo.“ (Gl. Stock, Leben u. Wirken des heil. Laurenc v. Brindisi, Brixen 1882.)

(Dalje nasl.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

Spreobrnitev.

Zlasti je Ivan pokazal svojo velikansko ljubezen do bližnjega v slučaju, katerega hočem sedaj pripovedovati.

Nekega dne prinesli so v vojaško bolnišnico mladega častnika, ki je bil za jetiko bolan in že blizu smerti. Bil je v svojih deških dnéh sin bogatih a že priletih starišev, ki sta ga neizrečeno ljubila. Dovolila sta mu vse, kar koli je pozelel, in v svoji ljubezni nista nikoli ničesar odrekla razvajenemu dečku. Umerla pa sta drug za drugim in njihov edinec podedoval je vse bogastvo in premoženje. Za varha je imel strica, ki ga je istotako ljubil, kakor pravi oče in se je vedno obnašal po želji svojega varovanca. Ta je postajal čim starejši toliko bolj zapravljen in čez malo časa zavozil je popolnoma na krivo pot. To je bil plod napačne, premehke vzgoje.

Ker je bil od narave dobrega serca, zelo živahen in razsipen, ljubili so ga vsi, ki so ga poznali. Doveršil je srednješolske nauke in treba si je bilo izvoliti stan. Ker je ljubil vedno spremembo, podal se je v vojno akademijo. S pridnim in marljivim učenjem pridobil si je v kratkem času častniške znamenja.

V tem je umerl tudi stric in ostal je sam polen gospod velicega premoženja, katerega so mu zapustili stariši. Ker je bil jako velikoserčen in vljuden, skerbil je bolj za svoje tovariše, kakor pa sam za sebe. Vodil jih je seboj na pojedine, v gle-

dišča, v razna zabavišča i. t. d. Prijatelji njegovi, katerih je bila velika množica, razumeli so dobro njegovo radodarnost na svoj mlin obračati in na njegove stroške streči svojemu poželjenju. Prihajal je vedno bolj zapravljen in kmalu mu niso letni dohodki več zadostovali. In ni bilo nikogar, ki bi lahkoživemu mladenču pokazal pravo pot in ga rešil popolnega pogina. Ko pa se je jelo premoženje bolj in bolj kerčiti, ko že ni mogel več zmagovati silnih stroškov, jeli so ga prijatelji, kakor je že navava, zaporedoma zapuščati; tedaj je tudi on spregledoval. Ali kaj, da bilo je prepozno! Premoženje je bilo sčasoma vse po vodi splavalo.

Prej so ga vsi ljubili in si šteli v čast biti njegovi prijatelji. Sedaj pa so ga sramotno zapustili. Prej je vodil vedno seboj celo tolpo prijateljev; sedaj pa je pohajal sam. Večina se ga je ogibala, drugi so ga merzlo pozdravljali, tretji ga še poznati niso hoteli. Živeti je moral ob častniški plači, katera mu prej še za jeden teden ni zadostovala, kamo še-le za celi mesec.

Videl je, da je žertva nesramnih lizunov in nepremišljenosti; videl je, da je ostal sam na svetu, brez starišev, brez bratov in sester, brez sorodnikov, brez prijateljev, pa tudi brez — denara. To mu je glodalo oserčeje. Oči so zgubljale blago živost ter upadle, zginila je rudečica z obraza in postal je mertvaškobled. Ko so videli predstojniki toliko spremembo, poslali so k njemu zdravnika in le-ta se je izrekel, da ga je treba takoj odpustiti iz službe, naj se gre zdraviti v svoj rojstni kraj? Toda kam se podati brez sorodnikov, brez prijateljev in znancev, brez denarja? — — — Šel je tedaj v vojaško bolnišnico. In tu je dobil Ivana, ali prav za prav Ivan njega v oskerbovanje.

Le-tá je takoj spoznal na bolnikovem licu, da so mu dnevi šteti in zato je bil zelo ginjen. Pa tudi častnika ganila je vljudna in milostna postrežljivost Ivanova, kajti zadnji čas že ni bil več navajen na sočutje. Dobro je Ivan sprevidel, da terpi ubogi častnik še veliko več na duhu nego na telesu. Saj to so razodevali njegovi otožni pogledi.

Nesebična ljubezen, kakoršne častnik še ni videl, nezmerna miloserčnost in poterpežljivost našega bogoslovca-vojaka bila je vzrok, da se je čez malo časa, kar je prišel častnik v bolnišnico, vnelo med njima naj gorečnejše prijateljstvo. Častnik je potreboval serce, katero bi ga umelo, ljubilo in tolažilo; dosedaj je tacega zastonj iskal. Ko pa je spoznal Ivana, sprevidel je, da je to njegov naj gorečnejši prijatelj, ki dela vse le iz ljubezni do njega, in zato je pričel gojiti do Ivana največje zaupanje.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Nevelj, 25. avg. (Sv. birma.) Že je minulo nad polovico stoletja, odkar ni bilo birme v naši cerkvi. — Ko so milostljivi knezoškof 19. avg. opravili apostoljsko delo v Stranjah in na Gojzdu, prišli so 20. avg. v Nevlje.

Že za rano zjutraj naznanjal je mogočni strel in lepo vbrano zvonjenje bližajočo se slovesnost. Slavoloki, visoki mlaji, na katerih so vihrale razne

zastave, so nas spominjale na prihod visokočast. knezoškofa. Na treh slavolokih so bili pomenljivi napisi.

Ob 7ih zbrali smo se na čelu g. župnika, za njimi šolska mladina z zastavo pod vodstvom učiteljice Alojzije Mossove. Učenka Marija Gerbic podá venec cvetic višjemu pastirju ter jih nagovori blezo tako-le: Prezvzišeni knezoškof! kaj pomenja ves kinč, s katerim se je danes naša cerkva in naš kraj ozaljšal? Zakaj doni slovesno zvonjenje čez raván in vabi prebivalce k veselemu sprejemu? Kako, da danes naša otroška srca tako živo trip-ljajo veselja? Došli so dolgo pričakovani in zaželjeni gospod knez in škof, nam delit milosti svetega Duha. O kako hvaležni smo torej Najvišjemu, kateri nam v svoji milosti pošlje prevzvišenega našega pastirja. Poklekne in prosimo: Blagoslovite nas, premilostni gospod knezoškof. Vidno ginjeni podelili so pričujočim apostoljski blagoslov. Nato opravijo Bogu neker-vavo daritev; za tem so med dragimi nauki v pridigi tudi pojasnili, kako sveto in častitljivo nalogo imajo danes spolniti v naši cerkvi, kako drage da-rove podeliti mladini. Po pridigi pričnejo izpraševati otroke za birmo, ki so večji del prav dobro odgo-varjali. 124 otrok poterdili so v sveti veri, 64 do-mačih, druge pa iz Mekin, s Kamnika, Komende in od drugod.

Za tem opravijo višji pastir molitve za ranjce škofo, ki so to cerkev obiskali, za župnike in farane, slednjič pa za vse duše v vicah. Popoldne o poli tréh poslovili so se od nas in naše cerkve ter podelili zopet sveti blagoslov. Zvonovi zapojó, gromoviti strel se oglasi in knezoškof odidejo skozi Verhpolje proti Selom; mi pa z vernim srcem zakličemo: Bog obvari in ohrani mnogo let našega skerbne prevzvišenega Nadpastirja!

J. V.—t. d.

Od sv. Gregorja. (Škofovo obiskovanje.) Leta 1840 je bila zadnjikrat birma pri sv. Gregorji. Takrat so pokojni škof Anton Alojzij Volf delili sveto birmo in tudi posvetili cerkev. Po preteklih 50 letih je bila naša fara zopet tako srečna, da so prišli premilostljivi gospod knez in škof, dr. Jakob Misija, k nam delit sv. birmo. Močno smo se veselili, ko smo slišali to prijetno novico, in to veselje smo po-kazali v djanji, ker smo hotli premilostljivega višjega pastirja kolikor mogoče sprejeti slovesno. Postavili smo čez 200 malih mlajev; dva med njimi pa sta bila prava velikana, visoka po 39 metrov!

Pa ne samo veselili smo se, ampak tudi željno smo pričakovali namestnika Kristusovega; pa saj drugač ni mogoče, dobre ovce se rade zbirajo okoli svojega pastirja. Ta iskrena želja, viditi škofa, je vzdignila staro in mlado, da so hiteli Jim naproti daleč od farne cerkve. Veselje pokazali smo tudi s tem, da smo zažgali zvečer na več krajih kresove in tudi bengalični ogenj. Dve čerki J. M. ste krasno se svetili. Veselje je drugi dan priklopelo do verha, ko so ljubljene višji Pastir maševali, otroke izpraševali, pridigali in birmali. Marsiktero oko se je solzilo nad temi opravili. Posebno so bili starši veseli, ker so milostljivi gospod knez in škof otroke pohvalili.

Popoldan so blagovolili ogledati cerkev sv. Ju-rija in razvaline grajščine Orteneške. Le prehitro je potekel čas bivanja Njih Prevzvišenosti med nami. Drugo jutro smo se v obilnem številu zbrali v farni

cerkvi, da bi še enkrat vidili višjega pastirja in od njih prejeli sveti blagoslov. Težko smo se ločili! Iz-ginila je oseba Premilostljivega nam spred oči, ali spomin na Nje pa ne bo zginil; spominjali se Jih bomo mladi in stari, zlasti v molitvah povzdigovali srca k ljubemu Bogu in prosili, da bi Jih ohranil zdrave in Jih podpiral v Njih težavni službi.

Od nekod. 16. avg. Ker veliko potujem, veliko vidim lepega, hvale vrednega; veliko pa tudi zani-karnega in graje vrednega. Morebiti bi ne škodovalo, ako torbico odprem in kaj za „Danico“ podarim iz nje.

Ne smem zamolčati, kar sem videl 3. mal. travna v redovni cerkvi, ko sem bil pri sv. maši. Bil je eden prvih dostojanstvenikov, ki je klečal med najbolj priprostim ljudstvom pri spovednici in bil med dru-gimi verniki pri božji mizi. Solze so me obile, ko sem videl tako lep izgled od visokega gospoda.

Naj povem kaj družega. Neko nedeljo pridem v Č. h. kerščanskemu nauku. Kako se pa začudim, ko vidim v cerkvi sicer veliko ljudi, toda samo ženskih. Čudna prikazen! Ko mine kerščanski nauk, ne morem si kaj in poprašam ženske zunaj cerkve: kje so pa moški, da samo ženske pridejo h kerščan-skemu nauku? Sram jih je bilo in odgovorile so mi, da možje so v Ameriki... Pač gerda razvada in zanikarnost! Nad sto hiš, in moških nič pri ker-ščanskem nauku! Zelo hudo znamnje je to, da možje ne hodijo h kerščanskemu nauku. Možje, očetje, go-spodarji... kakošen izgled Vi dajete družini, sinovom, sploh mladini?... Ko neki delavnik v Pod..... zjutraj k sv. maši pridem, ne najdem družega v cerkvi razun g. duhovna in strežaja... To je zelo redka prikazen in tega nisem naletel nikjer, akoravno sem v pre mnogih cerkvah tudi o delavnikih bil pri sv. maši.

V nekem dolenjskem mesticu, ki ima veliko čez sto hišnih števil, nisem nikdar videl čez 10 go-spodarjev pri véliki sv. maši in pridigi, redko tudi 5; le tihe maše iščejo, nekteri celo nobene ne. To pač ni hvale vredno! Gospodarji in svetni gospodje po mestih, kakor tudi po kmetih: dajajte očitno Bogu hvalo, spoznavajte sveto vero pred ljudmi; potlej bo tudi Gospod Bog vam bolj milostljiv, po nogradih, po polji in po hišah.

Kar tiče očitno prejemanje ss. Zakramentov, je tudi o velikonočnem času redek primér, da bi koga gg. bilo videti doma spolnovati to tako sveto in tehtno dolžnost sv. vere. Raznih svetnih gospodov je veliko, kateri zanemarjajo to imenitno dolžnost. Go-spodje pomislite, da ste Vi dolžni ljudstvu dober izgled dajati. Ozrite se na lepi izgled, ki sem ga povedal precej v začetku teh verstic o visokem de-želskem gospodu. — Omenjeno mestice se šopiri brez mere in povzdiguje s svojo oliko; kaj pa bo pred bližnjo sodbo naj višjega Gospoda, ako se bo Vam pogrešala omika v veri? Jezus je svoje dni klical: „Gorjé tebi Korozáin, gorjé tebi, Betsajda!...“ Zakaj gorjé, ker ste bili majhni mestici visoki s hvali-sanjem, pa merzli v skerbi za višje dobrate.

Tridesetega junija grem od Zag. za Savo po cesti proti Trojanam in Št. Gothardu. Pred menoj gre 15letna deklica, pelje voziček na dvéh kolesih, in na vozičku sta dva prazna koša. Prašam jo, kje je bila, in odgovori mi, da je peljala v Zagórje češnje na prodaj. Pripoveduje mi, da domá ima bolešno mater,

oče je dninar in kar zasluži, je malo, da bi se preživela družina; med 6 otroci je ona stareja, drugi ne morejo nič, ona pa se trudi, da kaj zasluži. Pripovedovala je meni, da je šla zjutraj ob dveh od doma — doma je iz Podzida, fare Št. Gotharda, blizu Troján — šla tedaj ob 2h zjutraj, tri ure daleč na Štajarsko po češnje, — tam je kupila jih na drevesu (tedaj jih še le nabrala), peljala jih je slednjič memo doma in precej v Zagórje — 3 ure daleč; bližala se je (domu gredé) že deseta ura po noči, ko sva šla proti Trojanam. Vprašam jo, koliko je zaslužila, in odgovori mi, da 30 kr. Oh! to je malo, rečem, za toliki trud, — celih 20 ur je reva se martrala in zaslužila samo 30 kr. (Utegne vedno več enacih zgledov nastajati v novi čri, ko gre vse na centraliziranje kapitala, dela in zaslužka v bogataških rokah!) Bila je deklica zadovoljna in mi je rekla, da celi dan ni družega jedla, kakor kruh, in je s tem zadovoljna, da bo zamogla bolehní materi kofeta kupiti. Zelo me je veselilo poslušati tako pridno in za svoje starše skerbno deklico.

Vseverstno mi je pripovedovala med potjo, da je bila že dvakrat pri „Mariji-Pomagaj“ na božjem potu, in to leto je bila na Limbarski gori. Rekla je: tam pride veliko ljudi na božjo pot; pripovedovala je, da je bilo veliko kramarjev tam gori, posebno „lectarjev“, kateri prodajajo tudi grešne, pohujšljive napise. Deklica pristavi: prišli so gori tudi gospod dekan iz Moravč, ko gor pridejo, gredó gledat k lectarjem, in ko vidijo pohujšljive napise, so nejevoljni in rečejo vse take reči proč spraviti; kar je spotikljivega, to se ne sme prodajati; ako tega ne storijo, morajo precej vse zapreti in s hriba iti. Rekla je, da so precej vbogali in vse pohujšljivo poskrili . . . Tako dela gorečnost in je povsod potrebno, ne samo na Limbarski gori. Kako božjeropno je tako prodajanje spotikljivih reči! Ljudje pridejo molit in pokoro delat, prederzni izmed taci kramarjev pa pridejo s tako pohujšljivo gerdobijo, ktero nespametni mladi ljudje kupujejo in si med seboj podarujejo, ter se tako pospešuje ponočevanje, spotikljive znanja! Duhovni, ker imajo čez „štantnino“ oblast, take napake ložej odvrčajo. In vsak, ki ima v posesti dotične prostore, kakor srenjski možje, je greha deležen, ako dopusti tako rekoč „greh prodajati.“ Jezus je pregnal iz tempeljna tiste, ki so sicer nedolžne živalice prodajali ali denar menjavali; koliko bolj potrebno je od tempeljna vse častitljivega nove zaveze odganjati pregrešne prodajavstva! Naj bi tedaj posnemali prečast. gosp. dekana, kateri goré za Božjo čast. Še bolje bo: naj bi kramarji sami spoznali, kako Bogú čast kradejo in peklenške duhove razveseljujejo s prodajanjem pregrešnih reči, zaradi katerih marsikteri v večnosti strašno terpé, ki so take spake pisali, niskali ali prodajali.

Deklici sem priporočil, da naj bo zmeraj pridna, kakor je zdaj, da naj rada moli in naj se priporoča Mariji, in Bog je ne bo zapustil.

(Konec nasl.)

Dopis za mesec kimovec, september, ker je nedelja v tem mescu posvečena žal. Materi Božji, Kraljici Marternikov. Dragi katoliški Slovenci! Osebito, kateri ste žalostni, zapuščeni, v stiskah, nadlogah in boleznih; pa tudi ubogi grešniki, sicer ne terdovratni in nevéni, istotako spokorni in spokor-

nice — je-li-te, da vam je pri sercu Devica Marija, osebito žalostna Mati Božja! Vem, da vas posebno gane pomenljiva slika, podoba deviške Božje Matere sedemžalostne. Ona vas v dušo prešinja, vzbujuje žalost nad grehi, upanje in tolažbo, krepost in vdanost, poterpežljivost in svete zdihljeje. Zato je sv. Cerkev vstanovila dvakrat v letu spomin in praznik žalostne Matere Božje. In ta je: cvetni petek v 40danskem postu. Ker se pa ondaj slovesno obhajati ne more, je še enkrat vravnala spomin in svetek Kraljice marternikov, v nedeljo po nedelji imena Marija, ali osmi dan po svetku Marijnega imena (ako zaradi družega praznika ni predstavljen, kakor je letos), in je vselej v nedeljo. Časopisa „Zvončeka sv. Franciška koledar“ vsako leto donša: mesec september, posvečeni žalostni Materi Božji.

V Rimu in Italiji posebno pobožno in veličastno slovesno obhajajo spomin žalostne Matere Božje — Kraljice marternikov v septembru, osebito ono nedeljo, v kateri je njen god in praznik. Opravljajo v cerkvi in doma sedemdnevne, devetdnevne in tridnevne pobožnosti; še posebno pa v onih cerkvah, v katerih je oltar posvečen v čast žalostni Materi Božji. In taki oltarji so po Laškem skoro v vsaki cerkvi. Najslavneje pa obhajajo sedmere žalosti Marijine nedeljo v septembru, v cerkvah posvečenih Kraljici marternikov. Mnogoštevilne sveče in oljnate luči v svetilkah gorijo pred oltarjem in nje žalostno podoba, vsa cerkev ali kapela in oltarji so čudovito lepo okinčani, dušo in serce prešinjlive pobožnosti se slovesno opravljajo, iskrene pridige o sedmerih žalostih Device Marije se govorijo, ki imajo toliko prešinjlive vsebine na terpeče človeštvo; pa za spreobrnjenje, kesanje in spokorno življenje i. t. d.

Večkrat sem bil pričujoč pri teh svetih pobožnostih v Rimu, ali drugod v Italiji v mescu septembru, in vselej sem bil močno presunjen od duha Marijnega v britkih žalostih. In kdo ji je vzrokoval brezmadežni, nedolžni Devici in Božji Materi one grozovite sedmere žalosti? Zakaj in za koga je Ona toliko žalovala in jokala? Kdo je brusil meče, ki so ji z neopisljivimi britkostmi, grenkostmi in bolečinami prebadali presveto dušo in serce? . . . Pogosto bi se imeli mi kristjani spominjati žalosti Božje Matere; vsaj ravno v najhujših žalostih in bolečinah pod križem, na katerem je razpét v tugi in bolečini, ves ranjen, umiral Božji in njen Sin, naš Gospod in Bog, nas je Ona duhovno rodila in postala Mati naša in mi otroci njeni. Spodobilo bi se torej in dostojno bilo bi, vsaj enkrat v letu še posebno obhajati spomin Marijinih sedem žalosti in opravljati pobožnosti v slavo Kraljice marternikov; bolj slovesno pa bi se moglo zgoditi to pred nedeljo, v nedeljo in po nedelji praznika žalostne Matere Božje v septembru.

Ali ni v Sloveniji oltarjev in cerkvá, posvečenih žalostni Božji Materi? Mnogo jih je. In, kjer jih ni, bi se li ta spomin in svetek ne mogel bolje in dostojneje obhajati? Naše slovensko ljudstvo, katero Devico Marijo lepo časti, še večinoma ne vé, da je v septembru nedelja in svetek žalostne Matere Božje. V prerevni „pratiki“ tega praznika ni; naznani se pa večidel tudi ne. Ono nedeljo v septembru se čita sv. maša o žalostni Materi Božji in to samo mašnik vé in občuti; ljudstvo ne vé nič o tem. — Slovenija ima za svojega varha in zavetnika sv. Jožefa; nič

prav posebno slovesno se pa ne obhaja, kakor bi se imel deželni sv. varh-zaštitnik, „patron“ svetkovati; nekaj izgovora je, ker je ta svetek v velikem postu. Praznik varstva sv. Jožefa je tretjo nedeljo po veliki noči; ali se pa ljudstvu oznani povsod? Se li kaj občutno obhaja v prid vernemu narodu pod varstvom sv. Jožefa?

Nedeljo v juliju praznuje se presv. Rešnja Kri Kristusova — cena odrešenja našega, se li to naznanjuje vernemu ljudstvu? Malokje in malokdo vé za ta svetek. Je li sv. Cerkev spomine in svetke postavila le za posamezne? Mar ne za vse ude svoje? In ker niso vsi verniki, udje sv. Cerkve učeni, in jim ni vse znano, naj jim učeni, in kojim je znano, povedó v večjo slavo Božjo in blagor neumerljivih duš.

(Konec nasl.)

Molitve za spreobrnjenje Afrike.

Sv. Oče dali so svoj posebni blagoslov vsem onim, ki se vdeležé spreobračanja zamorcev, bodi si z milimi darovi ali z molitvijo. Zlasti dobri otroci naj bi se pogosto spominjali svojih nesrečnih bratov in sester.

Molitve.

Molimo za tako nesrečne afrikanske narode, da bi jim vendar končno vsegamogočni Bog odvzel Kamovo prekleto in jim podelil blagoslov, ki se nahaja samo v našem Bogu in Gospodu, Jezusu Kristusu.

Molimo. Gospod Jezus Kristus, ki si edini Odrešenik celega človeštva in „ki vladaš od morja do morja, in od reke do mej osvetja,“ odpri usmiljeno svoje sveto serce tudi toliko nesrečnim afrikanskim dušam, katere so še v temi in smertni senci, da po priprošnji predobrotljive Device Marije, Tvoje brezmadežne Matere, njenega svetega zaročnika, sv. Jožefa, oni prebivalci afrikanski zapusté svoje malike, se sklonijo pred-te na kolena in se pridružijo Tvoji sveti Cerkvi, ki živiš in kraljuješ i. t. d.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu Očetu.

Odpustki. 1.) 300 dni vsakikrat, kedar kdo skesano in pobožno moli vse te navedene molitve. 2.) Popolen odpustek jedenkrat v mescu, kdor skozi celi mesec navedene molitve vsaj enkrat, vsaki dan molil. Pogoji: spoved, obhajilo, obiskavanje cerkve in kaka molitev v namen sv. Očeta.

Kdor pa ne zna brati ali sploh nima te molitve pri roki, dobi iste odpustke, če moli dvakrat Očenaš, češčenamarijo in Čast bodi Bogu i. t. d.

Otroci pa naj tako-le molijo:

Ljubo dete Jezušček! Prosimo Te goreče, usmili se naših černih bratcev in sestic, ki Te še ne poznajo. Oprosti jih sužnjosti poganstva in robovanja in podeli jim milost sv. kersta, da pridejo vsi z nami vred k Tebi v nebesa. Amen.

Slava Mariji Lurški.

(Pela se je o posvečevanju Lurške kapele v Rajhenburgu.)

Lepo se zvonjenje čuje,
Prav veselo oznanuje

Iz doline Rajhenburške
Novo čast Marije Lurške:
Lurška Mati, glej na nas,
Naših prošenj sliši glas!

Oh, že davno smo želeli,
Da bi tukaj mi imeli
V naši cerkvi milo-dragi
Še Marije kip preblagi —
Lurške Matere oltar,
K nji pritekali vsikdar.

Vstreženo je našim željam:
Že obhajamo z veseljam
Dans pobožnost res slavito,
Lurško Mater prečastito,
Dans je blagoslovljena,
Na oltar postavljena.

Tu boš milosti delila,
O Marija, Lurška mila.
V vsaki sili in nadlogi
Sem pritekli bomo vbogi;
O Marija, pros'no te,
Bodi naše upanje!

Vse Marija blagoslovi;
So storili njh darovi,
Da te tukaj bomo imeli,
In častili te veseli;
O Marija vsaki čas
Vsliši ti sirote nas!

Bodi varno vsem zavetje
Ti, ki „Čisto si Spočetje“;
Besednica bodi mila,
Ko nam pride zadnja sila;
Vselej nam na strani stoj,
S svojo milostno rokoj. *)

Zdaj zročimo se ti v roke,
Vari svoje nas otroke,
Da bolezn pretežavne
Bog skoz prošnje tvoje slavne
Bo odvern timer od nas,
Blagoslovil vsaki čas.

Ko življenje pa nagnilo,
Se okó nam bo temnilo,
Glej Marija, Mati Lurška,
Da vsa srenja Rajhenburška,
Pride k Jezusu v nebo
Med število zvoljeno.

Razgled po svetu.

Rim. „Journal des Débats“ javlja, da bode menda Vatikan pridružil vsaki večji nuncijaturi enega diplomatičnega agenta neduhovna. Sv. Oče, ki so se dalje

*) Op. To je v štajerskem narečju. Komur to ne vgaja, more peti namesto zadnjih verstic tako-le:

Vselej zvesta dan in noč,
Bodi mila nam pomoč!

časa bavili s to zadevo, menijo, da bi bilo koristno za sv. Sedež imeti na ptujih dvorih poleg nuncijske tudi še svojega zastopnika, ki bi bil neduhovskega stanja in bi se mogel svobodneje brigati za razne politične dogodke, kakor pa duhoven, ki se mora neprenehoma ozirati na svoj stan.

Iz Badenskega. (Nekerščeni in kerščeni „rabinarji“.) Rabinar dr. Löwenstein v Sailingu je dejal, da je treba iz šolske sobe odstraniti križce (krucifikse), ker pogled tega kerščanskega znamenja žali judovske učence. Temu se je odločno uperl okrajni šolski svetnik Seitz, dvorni svetnik v Konstancu rekoč: „Tega ne morem terpeti, da bi se reklo, da sem jaz odpravil krucifiks iz šole. Če pa hočete, lahko obesite poleg križa tudi deset zapovedi.“ Na ta odločni odgovor, ostal je križ do danes na svojem mestu. — Isti rabinar zahteval je še, da mora biti šola tudi ob katoliških praznikih, ki postavno niso dovolj vterjeni. Še-le hudemu odporu je prijenjal... Kaj se vse ne zgodi na Badenskem! pristavlja poročevalec. Pristaviti bi se smelo tudi: Kaj se vse ne zgodi tudi drugod, koder so križe in svete podobe odpravljali z mostov, s hišnih stén, od cést itd. in jih niso z drugim nadomestovali in tudi ni bilo móž, da bi se bili za njih ohranitev potegnili!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec september (kimovec).

a) Glavni namen:

Romanski narodje.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Italija, Francosko, Španjsko in Portugalsko, lepe dežele, Božji vert in njegovih svetnikov, krasni narodje, pervenci sv. Cerkve, nekdanja njena slava in veselje, njeno varstvo in njena moč! In sedaj! skoraj vsaki dan čujemo o novi silovitosti zedinjene Italije proti Cerkvi in njenemu poglavarju, o novi brezbožnosti Francoske iz leta 1789; iz Španije in Portugalskega pa še vedno ne dobimo poročila o toliko zaželenem vzbujenju iz stoletnega spanja brezbriznosti, o vstajenju iz ponižanja napačne omike.

„In vendar le — pravi po pravici sloveč cerkveni knez, kardinal Pie — je družina latinskih narodov tudi dandanes še na naši in na drugi zemeljski polovici varhinja omike in vere, stanovitna stražnica človeške vrednosti in človeške časti božje vere. Solnce njeno je tako visoko postavljeno, in tako silen in prodirajoč je njegov ogenj, da se noben kos naše zemlje ne more do cela odtegniti njegovi svitlobi in gorkoti; in tako živé tudi narodje, ki so naj bolj oddaljeni od Rima, vendar le od življenja, ter jih osvitljuje luč, ktere središče je Rim. In vendar narodje na zahodu in med njimi z Rimom naj ožje združeni rodovi, bodisi po kervi, bodisi po sorodstvu jezika in legi dežele, ob kratkem, romanski narodje so prvi in naj neposrednejše se podali pod neomejeno oblast in vodstvo edinega patrijarha vesoljnega latinskega sveta, pod našega sv. Očeta, pod papeža; oni so blagoslovljeni narodje in ljubljenci svetih nebes pred vsemi drugimi.

Kako vzvišen pač je njih poklic v zgodovini: poklic Italije, kot sedeža in prestola papeštva; Francije kot naj starejše hčere sv. Cerkve in tako rekoč njene desne roke za njeno varstvo; poklic Španije in Portugalskega, katerih tla so napojena s kervjo stoletnih bojov proti nevernikom, katerih plemeniti narodje so nekdanj po obeh polokrogih vero tako mogočno pospeševali, tako močno branili. Gotovo so ta ljudstva od tedaj mnogo grešila, da, hudo se pregrešila, in njih sedanje žalostno stanje je očitna kazen za greh. Ali Bog je sploh ljudstva tako vstvaril, da se morejo v nesreči rešiti; romanskim narodom pa je posebno v katoliški veri, ki so jo vendar le ohranili, zapustil kal in zagotovilo veličastnega vstajenja, berž ko sami hočejo. Brez primere je lažje, da grešnik, ki je ostal veren, zopet najde pot h kerščanskemu življenju, kakor pa, da se nevernik ali krivoverec spreoberne k pravi veri. Romanski narodje so po večini in v resnici še verni in mnogo bolj katoliški, kakor pa mnogi mislijo: treba je le, da se popolno vernejo k življenju po veri, h kerščanskemu življenju.

K temu bo veliko pripomoglo to, ker bodo slednjič po žalostni skušnji spoznali, kdo prav za prav je njih sovražnik in pokončavni červ, ki že skoraj 200 lét glóda na njih življenju, namreč protikerščanska revolucija in peklena družba, v kateri je revolucija vzela meso kri, t. j. framonstvo, prosto zidarstvo. Berž ko pogine ta pošast, tedaj se bo tudi katoliško življenje sedaj od vseh strani siloma zatirano, z novo močjo vzdignilo, in romanski bratovski rodovi se ne bodo borili v nekerščanskem nacionalnem sovraštvu med seboj in proti drugim kerščanskim narodom. Pač pa se bodo pod pastirsko palico skupnega očeta kerščanstva z nepremagljivo silo bojevali za Kristusovo kraljestvo in za gospodstvo njegovega Serca.

b) Posebni nameni:

5. S. Lorene Justinijani. Škofje, Ljudski misijoni in duhovne vaje, in njih voditelji. Važne dušno-pastirske zadeve.

6. S. Magnus. Južna Nemčija. Zatrene prestopništva. Katoliški učitelji in več šolskih zadev posebej.

7. Ss. Tomaž in Mihael muč. Cerkev na Japonskem. Edinost in stanovitnost v dobrem boju. Katoliški poslanci.

8. Mali Šmaren. Marijino rojstvo. Pobožnost k Materi Božji. Hude družinske zadeve. Več občin. Več deklic, ki so v nevarnosti.

9. S. Peter Klaver. Misijoni med Zamurei. Dušno pastirstvo in oskerbovanje jetnikov in zapuščenih. Razne zadeve zaradi poklica.

10. S. Teodard. Cerkev v Belgiji. „Duhovni in obhajanci.“ Delavsko vprašanje in več revnih delavcev posebej.

11. Bl. Janez Gabrijel Perboyre (tr. Perboar). Spreobrnjenje Kine. Čiščenje deviške čistosti. Več dijakov.

12. S. Gvidon. Vredno oskerbljenje cerkovniške in strežniške službe. Razne stavbinske zadeve. Važne volitve. Zrelejša mladina neke občine.

13. S. Notburga. Tirolsko. Razni vstavi za blagor poslov. Več poslov posebej.

24. Imé Marijino. Ponižanje sovražnikov kerščanskega imena. Habsburška hiša. Nadškofija dunajska.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. —

Zahvale.

Preserčena hvala bodi Naši ljubi Gospej presv. Serca po večkratnem molčanju! Obljubila sem, ako me Marija usliši, da hočem se zahvaliti po „Zgodnji Danici.“ Bila sem že tolikokrat uslišana, enkrat pa prav posebno, ko so bili oče tako v obupnosti, da so si hotli življenje vzeti in so rekli, da vidijo nekega človeka, da jim to veli in jim vervi kaže, ter zadivjali, kakor bi bili obsedeni! Jest pa poklekнем in s povzdignjenimi rokami in solznimi očmi prav z zaupanjem prosim nebeško Kraljico, naj jim ona sprosi, da bi se poboljšali in spreobrnili. Kar mi na misel pride, vzamem škapulir karmelski z vratu in ga denem na nje skrivaj. Čudo: kar na enkrat so bili spreobrnjeni in dobri. Tudi drugikrat me je mnogokrat uslišala Marija: tisučkrat hvaljena bodi Naša ljuba Gospá presv. Serca! Ne morem zadosti izreči. Moram pa pristaviti: kdor Marijo prosi, on ne prosi zastonj.

M. — n.

Naša hči Marija bolehal je že več lét po nekoliko, a noben zdravnik ni vedel kaj ji manjka. Preteklo zimo pa se je bolezen toliko shujšala, da je morala za delj časa ležati na bolniški postelji. Zdravila in sveti naj boljših zdravnikov, bližnjih in daljnih, niso nič pomagala. Tako smo zgubili vse upanje, da bi še kdaj ozdravela. V tej sili obljubimo se na Brezje k Mariji Pomagaj, in nekdo nam je nasvetoval, da naj opravlja vsa družina devetdnevno v čast presv. Serca Jezusovemu; storili smo to, in Mini je toliko odleglo, da je pri košnji in žetvi že na polji nekoliko pomagala, a sedaj je popolnoma zdrava. Obljubili smo objavljenje v slučaju uslišanja; torej Vas prosimo, velečastiti gospod vrednik, da sprejmete to zahvalo v Danico: Ljubljeno, hvaljeno bodi povsod presveto Serce Jezusa in Marije.

V Gorjah, 1. septembra 1890.

Blaž in Ivana Kunstelj, starši.

Listek za raznoterosti.

Novi P. Jezuit, ki je prišel namesto P. Vida Loingerja, kateri je odšel v Lainz poleg Dunaja, je prišel v Ljubljano č. P. Jožef Liensberger.

Blaženemu Janezu Gabrielu Perboáru na čast se bode v misijonski cerkvi presv. Serca Jezusovega v Ljubljani od 6. do 8. vinotoka (oktob.) obhajala prelepa tridnevna s slovesnimi ss. mašami, pridigami, mnogimi molitvami, obhajili itd. „Danica“ je pred nekterimi mesci prinašala silo ginljiv popis življenja in zlasti nauk in prečudno stanovitnost tega velikega Božjega služabnika in mučenca. Zdaj pa bojo č. očetje misijonarji po ukazu svojega preč. g. vizitatorja Viljema Mungersdorfa za to priliko dali na svetlo v posebni knjižici popis življenja tega naj

novejšega mučenca, čegar smert je bila že poveljučana z imenitnimi čudeži. Zanašamo se, da pride na svetlo že v malo tednih delo, o katerem bomo o svojem č. su zopet spregovorili.

V Alojzijevišče so sprejeti: V IV. lat. razred Jakob Žust iz Poljan nad Škofjo Loko; v III. razred Jožef Bravhar iz Voklega pri Kranju; Evgenij Legat iz Zagorja; Jožef Ocepek iz Zablane pri Št. Lambertu; Vinc. Ogorelec iz Škofljice pri Šmarji; Jak. Ogrizek iz Matenje Vasi pri Slavini; Maks Pirnat iz Moravč; Janez Plahutnik iz Ljubljane; France Rebol iz Predvora; Štefan Trškan iz Sostrega; Valentin Zabret iz Predoselj; Jožef Zupan iz Grada; Alojzij Mesar z Jesenic. Vseh gojencev je 43.

Premembe v kapucinskem redu kranjsko-štajerske okrajine. (Dopolnjenje k poprešnjim.) P. Zenon Lezus v Švanberg za magistra novincev. Iz Gorice: P. Angelus Sattler je postal kurat v jetnišnici. Izmed lajkov gre Fr. Ivan Podersovnik iz Lipnice v Knittelfeld; Fr. Pacifik Brežčak iz Celja v Kerško; Fr. Leonard Šurca iz Kerškega v Škofjo Loko; Fr. Bernardin Scheicher iz Hartberga v Knittelfeld; Fr. Feliks Hofer iz Švanberga v Hartberg; Fr. Krištof Kuntner iz Irdninga v Lipnico, in Fr. Konrad Kotzuvan iz Šk. Loke v Celje.

Preč. g. dr. A. Jeglič se je 25. avg. pozdravljen — hvala Bogu — vernil s svojega potovanja domú v Sarajevo. (Verhb.)

V Travniku bosanskem pričel se je bogoslovja 1. tečaj 1. kim. t. l. Ravnatelj je P. Ivan Ev. Pittman; duhovnik (spiritual) P. Tom. Lempelj; profesorji: P. Adolf Hünninger, dr. bogosl., bivši v koleg. „Germanicum“ v Rimu, za propedeutiko (logiko in ontologijo), temeljno bogoslovje; P. Iv. Ev. Danner, dr. bogosl., za vvod v stari zavjet, tolmačenje st. zav. in hermenevtiko s hebrejščino vred.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škotije: Neimenovan 26 kr. — Iz Bohinjske Bistrice 38 gld. 68 kr. Iz Čermošnje 11 gld. — Iz Bohinjske Bele 20 gld. 40 kr. — Iz Sele 41 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Jan. Tavčar 3 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — Dva blaga prijatelja 2 gld. — Č. g. Fr. Tavčar 2 gld. — Č. g. J. S—r v S—ču 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik J. Tavčar 2 gld. — Č. g. G. Vilman, župnik na Selih, 21 gld. 30 kr.

Za vstanovitev stalne večji rezidence č. o. Jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorija“: Č. g. Janez Brencé, župnik pri sv. Gregoriju 7 gld. — Zasebnica T. M. 50 gld.

Za misijon č. o. Trapistov v Marianhillu. Po č. g. župniku J. Ažmanu zopet 5 gld. — „Ad M. Gl. Dei“ 50 gld.

Za jezuitovsko cerkev v Weimaru: Neka oseba 2 gld.

Za Don-Boskove misijone: Čast. gosp. župnik Tavčar 5 gld.

Za pogorelee pri Černomlji: Mica Paplar 1 gld.

Za kak dober namen: Neim. 1 gld.